

Čís. 5101.

Súkromný žalobca, zastupujúci obžalobu, je oprávnený podať obžalovací spis len do 15 dní od upovedomenia o skončení vyšetrovania. Nepodal-li do tejto lehoty obžalobu a nezachoval-li vyšetrujúci sudca a obžalobný senát predpis § 277, odst. 2 tr. p., neoživilo tým pre súkromného žalobcu právo podať obžalobu.

(Rozh. zo dňa 9. októbra 1934, Zm III 245/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti V. A., obžalovanému z prečinu ťažkého ublíženia na tele z neopatrnosti, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného a jeho osobitného obhájcu takto sa u s n i e s o l: Najvyšší súd z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa bodu 11 § 384 tr. p. z r u š u j e rozsudky oboch súdov nižších stolíc v celom rozsahu a trestné pokračovanie, zavedené proti obžalovanému V. A., zastavuje.

Z d ô v o d o v :

Pri preskúmaní veci najvyšší súd z úradnej povinnosti zbadal toto: Trestné pokračovanie bolo konané na základe náhradnej súkromnej obžaloby poškodeného O. J. a súd I. stolice následkom tejto obžaloby uznal obžalovaného V. A. vinným prečinom ťažkého ublíženia na tele z neopatrnosti podľa § 310-I. tr. zák. a vymeral menovanému obžalovanému aj trest. Odvolací súd následkom odvolania obžalovaného a jeho zvoleného obhájcu preskúmajúc rozsudok krajského súdu, tento potvrdil. Štátne zastupiteľstvo zastavilo vo veci zavedené stopovanie usnesením zo dňa 5. novembra 1932. Po zastavení stopovania prevzal poškodený O. J. ako náhradný súkromný žalobca zastupovanie obžaloby a preto bolo proti obžalovanému V. A. prevedené aj vyšetrovanie, ktoré bolo usnesením vyšetrujúceho sudcu zo dňa 9. marca 1933 vyhlásené za skončené. Toto usnesenie, ktoré obsahuje aj poučenie v smysle § 129 a § 276 tr. p., bolo poškodenému O. J., taktiež jeho právnomu zástupcovi doručené dňa 13. m a r c a 1933. Náhradný súkromný žalobca O. J. doplnenie vyšetrovania nežiadal, ale svojím právnym zástupcom podal proti obžalovanému V. A. obžalovací spis, a to osobne 29. m a r c a 1933.

Podľa ustanovení § 276 tr. p. súkromný žalobca, ktorý zastupuje obžalobu, je povinný do 15 dní od upovedomenia, ktorým sa sdeľuje skončenie vyšetrovania, podať vyšetrujúcemu sudcovi obžalobný spis alebo navrhovať doplnenie vyšetrovania, v opačnom prípade má sa za to, že od obžaloby ustúpil. Ďalej podľa § 277-II tr. p. v prípade, keď lehota stanovená v § 276 tr. p. uplynula bezvýsledne, treba spisy ihneď predložiť obžalobnému senátu, ktorý vysloví zastavenie trestného pokračovania. Podľa citovaných predpisov tedy lehota na podanie obžalovacieho spisu uplynula dňom 28. marca 1933 a pretože náhradný súkromný žalobca do toho dňa nepodal obžalovací spis, ale len 29. marca 1933, tedy opozdene, treba v smysle zákona považovať, že od obžaloby odstúpil. Plynie z toho, že náhradný súkromný žalobca O. J. nebol tedy

oprávněný po uplynutí vyše uvedené lehoty podat obžalovací spis a nakoľko preca podal obžalobu, nelze ju uznať za zákonnú. Nemení na tomto nič tá okolnosť, že vyšetrojúci sudca a obžalobný senát nezadržali hore citované predpisy, lebo týmto opomenutím byly porušené len rozkazovacie ustanovenia zákona a neoživlo znova pre náhradného súkromného žalobcu právo na podanie obžaloby. Keď tedy súdy nižších stolíc vyniesly rozsudky na základe obžaloby náhradného súkromného žalobcu O. J., učinily to bez zákonnej obžaloby a dopustily sa tým zmatku podľa bodu 11 § 384 tr. p., ktorého podľa posledného odstavca citovaného § treba vždy dbať z povinnosti úradnej. Najvyšší súd preto pokračujúc v smysle § 34-I por. nov. a § 404-I tr. p., z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa bodu 11 § 384 tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc a trestné pokračovanie, zavedené proti obžalovanému V. A., zastavil.

Čís. 5102.

S hľadiska § 9 (3) zák. o ochrane cti nezáleží na tom, že súkromný obžalobce odepřel zadostiučinění přijmouti.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Zm I 1088/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 27. října 1933, jímž byl uznán vinným přečinem pomluvy podle § 2 zákona o ochraně cti čís. 108/33 sb. z. a n., jakož i odvolání obžalovaného z neupuštění od uložení trestu.

Z d ů v o d ů:

Odvolání z neupuštění od uložení trestu ve smyslu § 9 odst. 3 zák. čís. 108/33 sb. z. a n. bylo pro nedostatek zákonných předpokladů zamítnouti, ježto obžalovaný při roku dne 17. února 1930 soukromému obžalobci zadostiučinění sice nabízel, ale nedal, při čemž s hľadiska ustanovení § 9 odst. 3 cit. zák. nezáleží na tom, že soukromý obžalobce odepřel zadostiučinění přijmouti; byloť ustanovení, podle něhož soud může upustiti od uložení trestu i tehdy, když obviněný nejpozději před začátkem hlavního přelíčení nabídl uraženému přiměřené zadostiučinění, avšak odpůrce je odepřel přijmouti, sice v § 7 odst. 3 vládní osnovy k zákonu o ochraně cti obsaženo, avšak pak podle zprávy ústavně-právního výboru (tisk. 2268 str. 29) vypuštěno (viz také Hrabánek-Milota, právo tiskové str. 227). Za těchto okolností netřeba se ještě zabývatí otázkou přiměřenosti nabízeného zadostiučinění.

Čís. 5103.

Opravné prostředky, jež obžalovaný podal zároveň s odporem, pozbyly vyhověním odporu účinnosti a platí, jako by nebyly vzneseny.

Není proto zákonného důvodu k opětovnému předložení spisů za účelem rozhodnutí o nich, nedostavil-li se obžalovaný k novému hlavnímu